

Arrest

nr. 275 331 van 18 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 14 augustus 2021 België binnen en verzoeken op 20 oktober 2021 om internationale bescherming. Op 8 februari 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de verzoeken kennelijk ongegrond en wordt internationale bescherming geweigerd. De commissaris-generaal besluit dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend worden verzonden aan verzoekers.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit Durrës. In 2008 huwde u met S.E. (OV x.xxx.xxx). Jullie kregen samen 3 kinderen, B. (OV x.xxx.xxx), V. (OV x.xxx.xxx) en G. (OV x.xxx.xxx). Op 18 december 2007 werd uw dochter V. geboren. Net na de geboorte ondervond V. medische problemen. Zij werd door artsen tot tweemaal toe klinisch dood verklaard maar overleefde. Drie maanden na haar geboorte vertelden artsen u in een ziekenhuis in Tirana dat uw dochter aan cerebrale atrofie leed. Wanneer V. later thuis verbleef merkte u en uw echtgenote dat zij verstandelijke beperkingen had. Toen V. 6 jaar oud was ging u een eerste keer met haar naar een neuroloog in het ‘Nun Tehresa’-ziekenhuis in Tirana. Er werden onderzoeken gedaan maar de neuroloog kon de oorzaak van de verstandelijke beperkingen van V. niet achterhalen. Vanaf haar 7 tot haar 10 jaar ging V. naar een privé-kleuterschool in Durrës. Omdat V. te oud werd om nog langer in de kleuterschool opgevangen te worden zocht u naar een andere school. De onderwijsdirectie in Durrës vertelde u dat u V. kon inschrijven in een school voor kinderen met beperkingen en een mentale achterstand in Durrës. U ging samen met uw echtgenote deze school bezoeken maar was erg geschrokken van het lage onderwijsniveau en de zorgverlening die er geboden werd. U vond dat deze school geen plaats was waar V. terecht kon. U sprak hierop een bevriende directeur van een privé-basisschool in Durrës aan. Hij liet V. als vriendendienst naar diens school gaan. U betaalde zelf een begeleider die V. gedurende haar schoollopen steeds begeleidde. V. kon omwille van haar verstandelijke beperking de lesstof echter niet tot zich nemen zoals de andere kinderen van haar leeftijd dat deden. Er waren ook momenten dat V. bij thuiskomst van school weende en niet meer naar school wou omdat zij problemen ondervond met medeleerlingen. Tot haar 11e of 12e levensjaar ging u nog ongeveer drie keren met V. naar de neuroloog in het ‘Nun Tehresa’-ziekenhuis in Tirana. Na diverse onderzoeken kon de neuroloog nog steeds niet de oorzaak van de verstandelijke beperkingen van V. achterhalen. In 2021 onderging V. verschillende onderzoeken in het Amerikaans hospitaal in Tirana. Op 12 april 2021 kon een bekende Turkse neuroloog op basis van de uitgevoerde onderzoeken in het Amerikaans hospitaal evenmin de oorzaak van de verstandelijke beperkingen van V. achterhalen. U verloor alle hoop en besloot naar België te reizen. Op 11 augustus 2021 vertrok u samen met uw echtgenote en kinderen uit Albanië en reisde naar België waar jullie rond 15 of 16 augustus 2021 aankwamen. Op 20 oktober 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in omdat u hoopt dat men in België kan achterhalen wat de oorzaak is van de verstandelijke achterstand van V. en zij in België aangepast onderwijs zou kunnen volgen.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer: Uw paspoort uitgereikt op 6 mei 2021 en geldig tot 5 mei 2031, het paspoort van uw echtgenote uitgereikt op 25 juni 2021 en geldig tot 24 juni 2031, uw identiteitskaart uitgereikt op 7 mei 2018, de identiteitskaart van uw echtgenote uitgereikt op 12 juni 2012, uw rijbewijs, het rijbewijs van uw echtgenote, uw attest van gezinssamenstelling, een attest van een private school in Durrës waarin staat dat uw dochter V. er school heeft gelopen, een attest van de onderwijsdirectie in Durrës waarin staat dat zij over geen opvoedkundig instituut met een gespecialiseerde structuur voor de behandeling van uw dochter beschikken, een kopie van een verslag van een radiologisch onderzoek bij uw dochter V. d.d. 12 april 2021 van het Amerikaans hospitaal in Tirana, uw attesten van het Centrum voor Leerlingenbegeleiding en het Universitaire Ziekenhuis Antwerpen waarin vastgesteld wordt dat uw dochter V. een verstandelijke beperking heeft en bijzondere uiterlijke kenmerken vertoont, uw medisch getuigschrift inzake uw 9ter aanvraag en een foto van uw dochter V..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient besloten te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U verklaarde dat u ten gevolge van de medische problemen van uw dochter V. – die u staaft met medische attesten uit Albanië en België (doc 10 & 12)- en omwille van het gebrek aan aangepast onderwijs voor haar naar België bent gekomen en dat dit de enige redenen zijn waarom u in België een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p7-9 + p12). Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen en hierbij aansluitend het feit dat de artsen in Albanië nooit tot de ware toedracht zouden zijn gekomen van de reden van de verstandelijke beperkingen van V. (CGVS, p9) dient te worden opgemerkt dat dit motieven zijn van louter medische aard en als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin ressorteren deze moeilijkheden onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Uit de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt dat uw dochter V. in de mate van het mogelijke toegang had tot medische zorg in Albanië (CGVS, p9 + CGVS E., p9). Uw dochter onderging immers diverse neurologische onderzoeken in verschillende ziekenhuizen in Albanië (CGVS, p8-9 + CGVS E., p8). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat er ooit sprake is geweest van het ontzeggen van medische hulp aan uw dochter omwille van discriminatoire redenen. Het feit dat de onderzoeken niet het gewenste resultaat gaven, impliceert niet dat moet worden aangenomen dat uw dochter geen passende medische zorgen kreeg. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, een procedure die u trouwens van plan bent om op te starten (CGVS, p13 + doc 11).

Verder verklaarde u dat V. in Albanië geen gespecialiseerd onderwijs kon genieten (CGVS, p11-12) –iets wat u staaft met een attest van een private school en van de onderwijsdirectie in Durrës (doc 8 & 9)- en hoopt u dat zij in België gespecialiseerde hulp zou krijgen (CGVS, p6 + p13). Hierover kan worden opgemerkt dat een gebrek aan aangepaste scholing of therapie op zich geen vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming betekent. Het Commissariaatgeneraal ontkent niet dat mindervaliden of personen met een verstandelijke beperking in Albanië met bepaalde problemen kunnen geconfronteerd worden. Een beperkt aantal voordelen voor personen met beperkingen of een gebrek aan bepaalde faciliteiten voor mensen met een beperking, houdt op zich echter geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden moeten immers alle omstandigheden in overweging worden genomen en moet het gebrek aan of ontzeggen van rechten en de discriminatie immers van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit is echter geenszins het geval. Immers, uit de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt dat V. van haar 4 à 5 jaar tot haar 9 à 10 jaar naar een privé-crèche en kleuterschool ging en dat de onderwijsdirectie in Durrës -toen u V. nadien wou inschrijven in een school- u voorstelde om haar in te schrijven in een school voor kinderen met beperkingen en een mentale achterstand (CGVS, p12 + CGVS E., p6). Uit de verklaringen van u en uw echtgenote, namelijk dat het niveau van zorgverlening in de school voor kinderen met beperkingen en een mentale achterstand ontoereikend was voor het profiel van V. – waardoor jullie beslisten haar in een privébasisschool van een bevriende directeur in te schrijven (CGVS p11-12 + CGVS E. p6-7)- kan er geenszins besloten worden dat er sprake is van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het feit dat uw dochter omwille van haar beperkingen soms slecht werd bekeken, er vooroordelen heersten t.o.v. uw dochter en er opmerkingen kwamen van andere kinderen/ouders (CGVS, p7 + CGVS E., p5) dient te worden opgemerkt dat dergelijk gedrag, hoe betreurenswaardig ook overal ter wereld voorkomt. Bovendien is dergelijk gedrag onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven blijkt nergens uit uw verklaringen dat u enige stappen heeft ondernomen naar aanleiding van dit door u vastgestelde negatieve gedrag ten aanzien van uw dochter.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon

die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan de identiteit van u, uw echtgenote en uw dochter V. wordt in deze beslissing niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit Durrës. Toen u 17 jaar oud was huwde u met S.S. (OV x.xxx.xxx). Jullie kregen samen 3 kinderen, B. (OV 9.306.060), V. (OV 9.306.060) en G. (OV x.xxx.xxx). Op 18 december 2007 werd uw dochter V. geboren. Een maand na haar geboorte kreeg zij longproblemen waardoor zij in het ziekenhuis diende te blijven. Er werden medische onderzoeken verricht en u kreeg te horen dat V. aan Cerebrale atrofie leed. Na 1 maand hospitalisatie ging u met V. naar huis. V. was een zorgbehoevend kind. U merkte dat zij in vergelijking met andere kinderen een achterstand had in haar verstandelijke ontwikkeling. Wanneer V. 4 of 5 jaar oud was liet u haar in Albanië onderzoeken door mijnheer P., een bekende neuroloog. Deze neuroloog kwam tot de conclusie dat hij uw dochter niet kon genezen. Vanaf haar 4 à 5 jaar ging V. naar een privé-crèche/kleuterschool. V. ging tot haar negen jaar naar deze school omdat u nergens gespecialiseerd onderwijs in Albanië kon vinden. Wanneer V. 9 jaar was zocht u naar een andere school omdat V. fysiek veel meer volgroeid was dan de kinderen in de kleuterschool. U lichtte zich in bij de onderwijsdirectie van Durrës. Men vertelde u dat u V. op een staatsschool mocht inschrijven maar dat zij daar in grote klassen zou terecht komen en er geen begeleiding voor V. aanwezig zou zijn. De onderwijsdirectie van Durrës vertelde u eveneens dat u V. in een speciale school voor kinderen met een beperking kon inschrijven. Wanneer u deze school bezocht was u overtuigd dat deze school niet over de nodige zorgverlening beschikte voor V.. U sprak een bevriende directeur van een privé-basisschool aan die V. als vriendendienst in diens school liet inschrijven. Op school kwamen er soms opmerkingen van ouders die zich afvroegen wat een kind met een verstandelijke beperking op de school kwam doen. Uw dochter werd eveneens op straat door mensen anders bekeken. Uw dochter voelde zich niet goed omdat kinderen weggingen van haar. U vond dat er vooroordelen waren ten opzichte van uw dochter. Op 10-jarige leeftijd liet u V. een tweede keer neurologisch onderzoeken. De kinderneuroloog die de onderzoeken had uitgevoerd, vertelde u dat hij niet akkoord ging met de eerder gestelde diagnose van cerebrale atrofie. Hij kon de oorzaak van de verstandelijke beperking van V. echter niet verklaren. U en uw echtgenoot verloren jullie geloof in de medische wereld in Albanië. Op 11 augustus 2021 verliet u Albanië en reisde u met uw gezin naar België waar u op 20 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U hoopt in België de reden van de verstandelijke beperking van V. te achterhalen en hoopt dat zij gespecialiseerde zorg en onderwijs zal krijgen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaatgeneraal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd er een beslissing tot kennelijk ongegrond genomen die luidt als volgt.

"[...]."

Derhalve is ook uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers zijn van mening dat het oordeel van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), dat zij hun gegronde vrees niet aannemelijk hebben gemaakt, van elke redelijkheid ontdaan is.

Zij betogen dat hun dochter V. kort na haar geboorte ernstige medische verwikkelingen kende. Onderzoek door het CLB De Wissel heeft uitgewezen dat er sprake is van een ernstige ontwikkelingsachterstand/stoornis en dat het meisje *qua* mentale leeftijd bijzonder zwak scoort in vergelijking met leeftijdsgenoten. V. heeft nood aan aangepast onderwijs met doorgedreven therapieën en een individuele aanpak en een instroom in het buitengewoon onderwijs type 2 is vereist. V. is volstrekt afhankelijk van derden en is niet zelfredzaam; zij kan niet spreken en gebruikt hooguit losse woorden die enkel voor ingewijden wat verstaanbaar zijn.

Verzoekers geven aan dat er tot op heden nog geen medische diagnose is gesteld; zij worden in België opgevolgd door de afdeling medische genetica in het UZA, waar zij onderzoeken doorlopen met het oog op een diagnosestelling. Zij geven aan in Albanië heel wat onderzoeken te hebben laten uitvoeren in verschillende ziekenhuizen, zowel staatsziekenhuizen als privéziekenhuizen met gerenommeerde dokterspecialisten in Dürres en Tirana, zonder resultaat. Dat zij tot op vandaag in het duister tasten, bevestigt volgens hen de complexiteit en het uitzonderlijk karakter van de aandoening van hun dochter V. Nog volgens verzoekers werd hun dochter V. in Albanië haar recht op adequate medische, met inbegrip van psychologische, zorg ontzegd en heeft zij nooit enige vorm van psychosociale steun ontvangen.

Verzoekers tonen volgens hen het gebrek aan diagnosestelling, aan beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke begeleiding, medische zorgen en opvolging in Albanië aan op grond van hun congruente verklaringen en de stukken waarvan de objectiviteit niet wordt betwist. Zij betogen dat zij

tijdens hun gehoor meedeelden dat, ingevolge de aardbeving in Dürres in 2018, hun huis volledig vernield werd en het overgrote deel van het medisch dossier van hun dochter V. in het puin achterbleef.

Uit hun verklaringen blijkt volgens verzoekers dat hun dochter V. geen toegang had tot aangepast onderwijs in Albanië. De onderwijsdirectie van Dürres bevestigt in een verklaring dat er geen geschikt onderwijs voor V. beschikbaar is. V. kan vier jaar naar een privéschool gaan maar van onderwijs is evenwel geen sprake luidens het verzoekschrift. V. is cognitief dermate zwak dat zij de leerstof niet tot zich kon nemen en verzoekers stuurden een begeleider mee met hun dochter, om te vermijden dat zij de klas verstoorte en weggestuurd zou worden. Verzoekers duiden voorts op een verklaring van de directeur van de betrokken privéschool, waarin deze bevestigt dat V. nood heeft aan speciale zorgverlening, en waarbij hij wijst op het gebrek aan de nodige pedagogische capaciteiten in de betreffende school om aan de noden van V. tegemoet te komen. Hij stelt nog dat V. op vier jaar tijd amper vooruitgang heeft geboekt en hij wijst tot slot op de noodzaak aan gekwalificeerd, inclusief medisch geschoold, personeel. Op deze school, zo betogen verzoekers, werden zij geconfronteerd met ouders van andere kinderen die V. niet op de school wensten wegens niet passend en V. keerde soms huilend terug omdat zij niet goed behandeld werd door de overige kinderen.

Volgens verzoekers erkent het commissariaat-generaal de problematiek van structurele discriminatie ten aanzien van kinderen met een beperking in Albanië. Tezelfdertijd neemt zij de voorliggende objectieve elementen niet (afdoende) in haar beoordeling op om de weigeringsbeslissing te kunnen schragen en miskent zij daarmee de op haar rustende motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers opperen dat zij duidelijk objectief vaststaande substantiële redenen aanreiken waaruit blijkt dat zij, bij een terugkeer naar Albanië, een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zij vrezen in Albanië opnieuw geconfronteerd te worden met gedwongen isolatie van hun kind ingevolge de stelselmatige uitsluiting van de maatschappij, gezien de onmogelijkheid van aangepast onderwijs en de beperkte cognitieve mogelijkheden van V. Immers blijkt uit een studie van 2018 het causaal verband tussen uitsluiting en discriminatie op school in Albanië enerzijds en het toenemend isolement van deze groep kinderen anderzijds. Een eventueel gedwongen terugkeer naar Albanië impliceert volgens verzoekers een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling van hun kind, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekers betogen verder dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van V., een minderjarig meisje. Nochtans vormt het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging voor de commissaris-generaal bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Zowel begeleide als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zijn door hun minderjarigheid en afhankelijkheid een bijzonder kwetsbare groep. Meer zelfs, zij bevatten ingevolge hun minderjarigheid én hun status van asielzoeker een dubbele kwetsbaarheid, met daaraan gekoppeld ook specifieke noden. Volgens artikel 3 van het IVRK, van toepassing op België, moet het belang van het kind bij alle maatregelen die ten aanzien van kinderen worden genomen als eerste in overweging worden genomen. Het belang van het kind, zo stelt het verzoekschrift, dient in samenhang te worden gelezen met alle rechten, vervat in het IVRK. In 2013 verduidelijkte het VN-comité voor de rechten van het kind dat het belang van het kind een notie is bestaande uit drie belangrijke componenten, zijnde een substantieel recht, een fundamenteel, interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Verzoekers stellen voorts dat het belang van het kind ook verankerd is in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). In de toelichting bij het Handvest wordt expliciet erkend dat dit artikel gebaseerd is op het IVRK. Bijgevolg, zo stellen verzoekers, moeten de Europese Unie en de lidstaten, in uitvoering van Europese wetgeving, het belang van het kind in overweging nemen. Ook België heeft de verplichting om in alle beslissingen die ze neemt met het belang van het kind rekening te houden; in artikel 22bis van de Grondwet omgezet. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukte in het verleden reeds dat de externe kwetsbaarheid van kinderen een determinerende overweging vormt die voorrang heeft op enige nadere overweging over de irreguliere verblijfsstatus. In zijn arrest van 10 december 2014 refereert de Raad naar het arrest *Tarakhel* waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat de vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers des te meer geldt wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid en dat dit ook geldt wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders.

In casu heeft het commissariaat-generaal volgens verzoekers geen afdoend oog gehad voor de belangen van het minderjarig meisje. De dubbele kwetsbaarheid van dochter V. als asielzoeker én als kind, en haar specifieke noden, blijken geen essentiële overweging, of minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming van het commissariaat-generaal.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vragen verzoekers de Raad in hoofddorde hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte hen de subsidiaire bescherming te willen toekennen en in hoogst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het commissariaat-generaal.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekers preciseren niet op welke wijze de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet specifiek door de bestreden beslissingen zouden (kunnen) zijn geschonden. Derhalve worden de schending van deze artikelen niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van internationale bescherming verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. De Raad stelt vast dat verzoekers een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 8 februari 2022 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure worden behandeld en als kennelijk ongegrond worden beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst en tevens figureert in de update van 14 januari 2022 (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoekers *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt terecht gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komen.

2.3.7. Verzoekers geven aan persoonlijk geen vrees te kennen en beroepen zich uitsluitend op de medische problemen van hun dochter V., op het gebrek aan aangepast onderwijs voor V. in Albanië en op discriminatie van V.

2.3.7.1. In verband met de medische problematiek van dochter V. wordt in de bestreden beslissingen terdege als volgt overwogen:

“Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen en hierbij aansluitend het feit dat de artsen in Albanië nooit tot de ware toedracht zouden zijn gekomen van de reden van de verstandelijke beperkingen van V. (CGVS, p9) dient te worden opgemerkt dat dit motieven zijn van louter medische aard en als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin ressorteren deze moeilijkheden onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Uit de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt dat uw dochter V. in de mate van het mogelijke toegang had tot medische zorg in Albanië (CGVS, p9 + CGVS E., p9). Uw dochter onderging immers diverse neurologische onderzoeken in verschillende ziekenhuizen in Albanië (CGVS, p8-9 + CGVS E., p8). Uit uw

verklaringen blijkt nergens dat er ooit sprake is geweest van het ontzeggen van medische hulp aan uw dochter omwille van discriminatoire redenen. Het feit dat de onderzoeken niet het gewenste resultaat gaven, impliceert niet dat moet worden aangenomen dat uw dochter geen passende medische zorgen kreeg. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, een procedure die u trouwens van plan bent om op te starten (CGVS, p13 + doc 11)."

Waar verzoekers in het voorliggende verzoekschrift andermaal wijzen op de zorgwekkende medische toestand van hun dochter V., de medische historiek in herinnering brengen en aanvoeren dat tot op heden nog steeds geen diagnose is gesteld, dient te worden opgemerkt dat de complexiteit van de medische problematiek, die wordt gestaafd door meerdere medische attesten, geenszins wordt ontkend of geminimaliseerd, maar dat verzoekers hiermee de voormelde motieven niet ontkrachten. Verzoekers tonen niet aan dat de aangehaalde medische problemen in hoofde van hun minderjarige dochter V. vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat verzoekers zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit verzoekers' verklaringen blijkt overigens dat zij de procedure willen opstarten, hetgeen ter terechtzitting wordt bevestigd, maar dat gewacht wordt op een diagnosestelling.

Ten overvloede wordt nog gesteld dat uit de gegevens van het dossier nergens blijkt dat verzoekers' dochter V. ooit medische zorg werd ontzegd in Albanië. Zo werden er meerdere neurologische onderzoeken gevoerd in verschillende ziekenhuizen, zoals in het verzoekschrift overigens nogmaals wordt bevestigd. Dat dit geen diagnose opleverde, doet niets af aan de vaststelling dat dochter V. toegang had tot medische zorg in het land van herkomst. Dat zij nooit enige vorm van psychosociale steun ontvingen, is een loutere blote bewering en verzoekers tonen niet aan dat ze getracht hebben deze te bekomen. Verder tonen verzoekers niet aan dat noodzakelijke begeleiding, medische zorgen en opvolging in Albanië niet mogelijk zijn. Tot op heden is er – hoe jammerlijk ook – nog geen medische diagnose gesteld, zelfs niet in België, zodat dit betoog voor een deel hypothetisch is.

2.3.7.2. Waar verzoekers volharden in hun vrees dat hun dochter V. geen gespecialiseerd onderwijs in Albanië kan genieten, wijst de Raad erop, in navolging van de commissaris-generaal, dat een gebrek aan aangepaste scholing of therapie op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming betekent.

In de bestreden beslissingen wordt niet ontkend dat mindervaliden of personen met een verstandelijke beperking, zoals dochter V., in Albanië met bepaalde problemen kunnen worden geconfronteerd. Echter houdt een beperkt aantal voordelen voor personen met beperkingen of een gebrek aan bepaalde faciliteiten voor mensen met een beperking, zoals het geopperde gebrek aan aangepaste scholing voor V., op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te kunnen leiden, moeten discriminatie en achterstelling van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM, inzake artikel 3 van het EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "*minimum level of severity*" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak.

In casu wordt geenszins aangetoond dat dit het geval is. Zonder de ernst van de situatie in twijfel te willen trekken, bemerkt de Raad dat uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat hun dochter V. geenszins het recht op onderwijs werd ontzegd. Zo ging zij van haar vier à vijf jaar tot haar negen à tien jaar naar een privé-crèche en kleuterschool en erna, tot aan het vertrek uit Albanië, naar een privébasisschool van een

bevriende directeur nadat verzoekers, na het voorstel van de onderwijsdirectie in Dürres om V. in te schrijven in een school voor kinderen met beperkingen en een mentale achterstand, na een choquerend plaatsbezoek hadden vastgesteld dat het niveau van zorgverlening in deze specifieke school ontoereikend was voor het profiel van V. Dat in voorgelegde documenten, uitgaande van de onderwijsdirectie van Dürres en van de directeur van de privébasisschool waar V. naar school ging, staat opgetekend dat er voor V. geen aangepast onderwijs beschikbaar is, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

2.3.7.3. Wat betreft de door verzoekers aangehaalde feiten dat dochter V. omwille van haar beperkingen soms slecht wordt bekeken, dat er vooroordelen heersten ten opzichte van haar en dat er opmerkingen kwamen van andere kinderen en hun ouders, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de aangehaalde feiten weliswaar betreurenswaardig en laakbaar zijn, maar niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te worden beschouwd. Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van verzoekers dat zij naar aanleiding hiervan enige stappen hebben ondernomen. Daarnaast maken verzoekers ook geenszins aannemelijk dat zij voor de slechte behandeling van hun dochter op school en daarbuiten, geen beroep konden doen, of mocht het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen komen, zouden kunnen doen op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming.

Waar verzoekers in het verzoekschrift nog aanhalen dat zij vrezen bij terugkeer naar Albanië opnieuw geconfronteerd te worden met gedwongen isolatie van V. ingevolge de stelselmatige uitsluiting uit de maatschappij, gezien de onmogelijkheid van aangepast onderwijs en haar beperkte cognitieve mogelijkheden, wijst de Raad er nogmaals op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een ernstig risico in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling of tot subsidiaire bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers gaan eraan voorbij dat het hen toekomt om de vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade, *in concreto* aan te tonen. Waar verzoekers zich in het verzoekschrift verlaten op het citeren uit algemene informatie uit 2018 waaruit een causaal verband zou moeten blijken tussen uitsluiting en discriminatie op school in Albanië en het toenemend isolement van deze groep kinderen, wijst de Raad erop dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op V. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekers daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.8. Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoekers, waar zij verwijzen naar het hoger belang van het kind, zoals onder meer gewaarborgd door artikel 22*bis* van de Grondwet, artikel 24 van het Handvest, artikel 3 van het IVRK en artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet, nalaten om de nodige verdere, concrete duiding te verstrekken en op generlei wijze aantonen of aannemelijk maken dat of op welke wijze de bestreden beslissingen tegen dit belang zouden ingaan. Zij vergenoegen zich er immers toe op algemene wijze te poneren dat de verwerende partij met het hoger belang van dochter V. bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening zou hebben gehouden. Aldus zetten verzoekers deze schending niet op dienstige wijze uiteen.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, maar dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Hoewel het hoger belang van het kind ook krachtens artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet volstaan om een verzoeker te erkennen als vluchteling, dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen. De afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het "*belang van het kind*" is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: "*Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen*".

aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”.

Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke en kwetsbare positie van verzoekers' dochter V. maar dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers, om de hiervoor reeds aangegeven redenen, kennelijk ongegrond zijn.

2.3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voorgaande evenmin aan dat in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er bij een terugkeer naar hun land van herkomst sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van de verzoeken om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, dient erop gewezen te worden dat de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal, waarbij de verzoeken om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden verklaard in toepassing van artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet, slechts kan vernietigen om specifieke redenen, voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS